

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Med udgangspunkt i Grethe Philip-betænkningens forslag til løsning af teatrets bygningsproblemer blev der i 1972, hvor udvalget afgav delbetænkning om disse problemer, af kgl. bygningsinspektør Nils Koppel udarbejdet et skitseprojekt, indeholdende nye magasiner til begge scener og bagscene til Gl. Scene, mens det traditionsrige og smukke tilskuerrum bevarer uændret.

Arkitekt Koppels projekt vil kunne gennemføres inden for 2 spillesæsoner og 3 teaterferier. Der er tale om en nybygning af hele området bag Gl. Scenes bagvæg, hvor man dog vil bevare magasinbygningens administrationsfløj ud imod Holmens Kanal. Teatret vil få moderne magasiner – i modsætning til nu i niveau med scenerne – og dermed mulighed for at mekanisere transporten af dekorationer o. a. såvel til Gl. som til Nye Scene. Gl. Scene vil få en særdeles tiltrængt bagscene med opstillingsplads.

Da projektet blev udarbejdet, forudsatte man, at værkstederne skulle forblive på teatret og prøvelokaler søges uden for teaterbygningen. Det er imidlertid nu tanken at indrette de nødvendige prøvesale i stedet for værksteder i tilknytning til nærmagasinerne på teatret. Hermed skulle de flaskehalse, der i dag hindrer en rationel udnyttelse af teatrets kunstneriske produktionskapacitet, være fjernet. Teatrets værkstedsproblemer vil kunne løses ved at udflytte teatrets værksteder til Artillerivej, hvor teatrets fjernmagasin ligger. Teatret har i samarbejde med arkitekt Nils Koppel udarbejdet en plan herfor.

Totaludgifterne ved at opføre bagscene til Gl. Scene og nye magasiner med prøvesale m. m. bag Gl. Scene beløber sig inklusive modernisering af teknikken på begge scener pr. 1. november 1976 til godt 120 mill. kr., heraf ca. 10 mill. kr. til detailprojektering. Udflytning af værkstederne til Artillerivej skønnes at medføre udgifter på 6–7 mill. kr. Udgifterne vil være fordelt over en årrække.

Besparelserne kan anslås til 8–10 mill. kr. årligt. Dertil kommer yderligere, at man undgår udgifterne ved fortsat at lappe på de forældede installationer og foretage mere eller mindre tilfredsstillende tillempninger af de bygningsmæssige konstruktioner. Jeg har her ikke medregnet de besparelser, der kan opnås ved en bedre udnyttelse af alle personalegrupper

arbejde og en mere tidssvarende repertoireplanlægning.

Jeg må i denne sammenhæng advare imod at betragte disse investeringer alene ud fra forrentningssynspunkter, allerede fordi det vil være absurd at gøre det i en tid, hvor vi har erkendt, at teatre i almindelighed ikke kan drives kommercielt, men opretholdes som et led i samfundets kulturelle tilbud til os alle. Folkettinget har da også ved tagelsen af de forskellige love om støtte til teaterlivet i Danmark set i øjnene, at det er en kendsgerning, at teater – skuespil, opera og ballet – ikke er en almindelig virksomhed, der kan opretholdes på de vilkår, der i øvrigt gælder i et moderne, industrielt samfund. Det drejer sig om mennesker på en scene og i en sal, om en personlig kontakt mellem kunstneren og publikum, hvor ny teknologi, investeringer i kapitalapparat, stordriftsfordele ikke kan føre frem til en driftsform, der kan svare sig på samme måde som et stormagasin, en fabrik el. lign. Selvfølgelig kan der ske en rationalisering, bl. a. inden for sceneteknik, i administrationen og i tilrettelæggelsen af teatrets aktiviteter, men jeg ville finde det urimeligt, hvis spørgsmålet om, hvorvidt vi skal investere i mere tidssvarende forhold for vor nationalscene, skulle blive gjort til et spørgsmål om, hvorvidt den ud fra forrentningsmæssige synspunkter vil være rimelig.

Jeg synes også, vi må tage i betragtning, at der ikke er tale om en enestående situation omkring Det kgl. Teater. I andre lande, hvor man har teaterbygninger af tilsvarende alder, har man også måttet investere væsentlige beløb i modernisering af scenebygninger, teknik og andre ting for at kunne videreføre teatrene. Det er senest sket i Stockholm på Operaen. I Oslo er også blevet ombygget, og en række scener i Tyskland har ligeledes gennemgået en modernisering. Tilfældene er utallige.

Med en ombygning af Gl. Scene vil vi opnå – ud over de nævnte driftsbesparelser – at få en nationalscene, der kan fungere, og med arbejdsbetingelser, der svarer til, hvad man i dag med rimelighed kan forvente. Gode arbejdsvilkår og et forbedret arbejdsklima vil forøge teatrets kunstneriske kapacitet og bl. a. øge mulighederne for, at Det kgl. Teater kan turnere. Vi vil ud fra både et kunstnerisk og et publikumsmæssigt synspunkt få mere ud af de penge, vi anvender på driften af Det kgl. Teater, og det er da også en form for udbytte af en